

rep.nr 051/1685

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

**BUITENGEWONE OPENBARE TERECHTZITTING VAN DERTIG
JULI TWEEDUIZEND EN NEGEN.**

7e KAMER

not. 580, 2°, Ger. W.

werkloosheidsuitkering

tegenspraak

definitief

In de zaak :

RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING,
openbare instelling, met zetel te 1000 Brussel,
Keizerslaan 7,

appellant, die ter openbare terechtzitting wordt
vertegenwoordigd door meester S. Audoore loco meester
R. Swennen, advocaat te Zellik,

tegen :

O **Cedric**, wonende te

geïntimeerde, die ter openbare terechtzitting verschijnt in
persoon.

* * *

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel volgend arrest uit :

Het arbeidshof neemt kennis van de volgende procedurestukken :

-het op tegenspraak gewezen vonnis van de twintigste kamer van de
arbeidsrechtbank te Brussel, uitgesproken op 7 april 2008, ter kennis
gebracht bij gerechtsbrief van 14 april 2008 overeenkomstig art. 792,
tweede lid, Ger. W.;

-het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie van het arbeidshof op 9 mei 2008;

-de conclusies;

-de voorgelegde stukken,

De partijen werden gehoord in de mondelinge uiteenzetting van hun middelen en conclusies ter openbare terechtzitting van 28 mei 2009, waarna de debatten werden gesloten. Het openbaar ministerie heeft op 4 juni 2009 zijn schriftelijk advies ter griffie neergelegd. Aan de partijen werd de mogelijkheid geboden om tot 11 juni 2009 een repliek op dat advies ter griffie neer te leggen, waarna de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak gesteld op heden.

* *

*

I. DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

De heer O was sinds het jaar 1996 voltijds tewerkgesteld bij een firma nv Europa.

In deze firma waren er jaarlijks beperkte periodes van tijdelijke werkloosheid, tijdens dewelke de heer O werkloosheidsuitkeringen ontving.

Op 8 december 2004 heeft de heer C met enkele vrienden een vennootschap opgericht, die een videotheek uitbaatte. De heer O was onbezoldigd zaakvoerder in deze bvba. Hij heeft bij het opstarten van deze activiteit daarvan geen aangifte gedaan bij de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening. Vanaf 1 juli 2006 maakte de heer O van zijn bijberoep zijn hoofdberoep

2.

Bij een onderzoek stelde de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening vast dat de heer O vanaf 8 december 2004 bijdragen betaalde in het sociaal statuut der zelfstandigen voor een activiteit in bijberoep.

Bij administratieve beslissing van 29 maart 2007 werd de heer O uitgesloten van het recht op uitkeringen voor de periode van 8 december 2004 tot en met 30 juni 2006. Bij dezelfde beslissing werd de terugvordering opgelegd van de uitkeringen die de heer O als tijdelijke werkloze ontvangen had in de periode tussen 3 februari 2005 en 7 juni 2005 (voor een bedrag van 1.028,96 €). De heer O werd bovendien, bij wijze van sanctie, uitgesloten van het recht op uitkeringen voor een periode van vier weken vanaf 2 april 2007, omdat

hij nagelaten had aangifte te doen van zijn activiteit.

3.

De heer O heeft op 11 juni 2007 beroep aangetekend tegen deze beslissing.

Bij vonnis van 7 april 2008, ter kennis gebracht bij gerechtsbrief van 14 april 2008, heeft de arbeidsrechtbank te Brussel de bestreden beslissing bevestigd voor wat betreft de uitsluiting van het recht op uitkeringen in de periode van 8 december 2004 tot en met 30 juni 2006 en voor wat betreft de terugvordering van de onverschuldigd ontvangen uitkeringen. De bestreden beslissing werd echter vernietigd in zoverre aan de heer C een sanctie werd opgelegd van 4 weken.

4.

Bij verzoekschrift van 9 mei 2008 heeft de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening hoger beroep ingesteld tegen dit vonnis. De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening vraagt in het verzoekschrift in eerste instantie dat het arbeidshof de administratieve beslissing van 29 maart 2007 zou "herkwalificeren" in die zin dat de periode, waarvoor de terugvordering van de uitkeringen werd opgelegd, zou moeten uitgebreid worden tot en met 30 juni 2006. De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening is verder van oordeel dat de eerste rechter ten onrechte de goede trouw in hoofde van de heer O heeft weerhouden, zodat de terugvordering niet beperkt kan worden tot de laatste 150 dagen van de werkloosheid en de uitsluiting op grond van artikel 153 van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 niet kon vernietigd worden.

II. DE ONTVANKELIJKHEID.

Het hoger beroep is regelmatig naar de vorm. Het werd ingesteld binnen de maand na de kennisgeving van het bestreden vonnis is aldus tijdig en ontvankelijk.

III. BEOORDELING.

1. De herkwalificatie van de bestreden beslissing.

1.

De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening houdt voor dat de administratieve beslissing van 29 maart 2007 moet worden geherkwalificeerd in zoverre zij de terugvordering van de ten onrechte genoten uitkeringen beperkt tot de periode van 3 februari 2005 tot 7 juni 2005. Ten einde in overeenstemming te zijn met de uitsluitingsbeslissing zou de administratieve beslissing in die zin moeten aangepast worden dat de uitkeringen teruggevorderd worden tot en met 30 juni 2006. De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening steunt de bevoegdheid van het hof

om deze aanpassing door te voeren op het openbare orde karakter van de wetgeving en de mogelijkheid om in graad van beroep een incidentele vordering in te stellen.

2.

Indien een sociaal verzekerde een administratieve beslissing betwist voor de arbeidsrechtbank dan is de rechtbank, en verder het hof, in de regel enkel gevat over de beoordeling van deze administratieve beslissing, van in deze beslissing betwistte rechten en van de in deze beslissing opgenomen maatregelen en sancties. (Ph. Gosseries, " La saisine du juge dans le contentieux de la sécurité sociale, J.T.T. 1992, p. 524; J. Put, " Administratieve sancties in het sociale zekerheidsrecht, Die Keure, 1998, p.474). Zo kan de rechter bvb. nooit een zwaardere sanctie opleggen dan deze die door de administratieve overheid werd opgelegd. De omstandigheid dat de reglementering van de werkloosheid de openbare orde raakt, heeft niet tot gevolg dat de bevoegdheid van de rechter uitgebreid zou worden tot zaken die niet het voorwerp uitmaken van de administratieve beslissing en de betwisting ervan. Evenmin is van belang, zoals aangehaald wordt in de rechtspraak waarnaar verwezen wordt, dat de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening de bevoegdheid zou hebben om in graad van beroep een incidentele vordering in te stellen. De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening stelt immers geen incidentele vordering in (bijvoorbeeld door een veroordeling te vragen tot terugbetaling van de ten onrechte ontvangen uitkeringen), maar vraagt het hof zich in zijn plaats te stellen door het voorwerp van de oorspronkelijke beslissing te wijzigen.

Daarbij stelt zich, zoals terecht opgemerkt wordt door het openbaar ministerie, de vraag waarom de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening zelf geen nieuwe administratieve beslissing heeft genomen tot intrekking of herziening van zijn oorspronkelijke beslissing en of de aan het hof voorgelegde vraag er niet op neerkomt de bescherming van de sociaal verzekerde, zoals die is vastgelegd in de wet van 11 april 1995 houdende het Handvest van de sociaal verzekerde, te omzeilen.

3.

De vraag tot herkwalificatie van de beslissing is aldus ongegrond.

2. De omvang van de terugvordering.

Zoals terecht opgemerkt werd door de eerste rechter is het onderzoek naar de goede trouw van de heer O zonder belang voor de bepaling van het terug te vorderen bedrag. Overeenkomstig artikel 169, 1^e lid van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering heeft de goede trouw van de werkloze enkel tot gevolg dat de terugvordering beperkt wordt tot de laatste 150 dagen van de onverschuldigde toekenning. Vermits in de

oorspronkelijke beslissing de terugvordering beperkt werd tot de periode van 3 februari 2005 tot 7 juni 2005, heeft de terugvordering noodzakelijk betrekking op de laatste 150 dagen van de toekenning.

3. De sanctie van 4 weken.

1.

De bestreden sanctie heeft artikel 153 van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 als grondslag. Volgens deze bepaling kan de werkloze, die onverschuldigde uitkeringen heeft ontvangen, van de uitkeringen uitgesloten worden gedurende ten minste één week en ten hoogste 13 weken omdat hij hetzij een onjuiste of onvolledige verklaring heeft afgelegd, hetzij een verplichte verklaring niet of te laat heeft afgelegd. De eerste rechter was van oordeel dat niet bewezen is dat de heer O bewust zou nagelaten hebben verklaringen, waartoe hij verplicht was, af te leggen. De eerste rechter verwees daarbij naar de verklaringen van de heer O over de procedure die gevolgd werd bij het indienen van de formulieren met betrekking tot de tijdelijke werkloosheid en naar het feit dat zich in het administratief dossier geen enkele controlekaart bevond van de heer O met betrekking tot de betwiste periode.

2.

In de loop van de beroepsprocedure heeft de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, op initiatief van het Openbaar Ministerie, de controlekaarten voorgelegd, die door de heer O werden ingediend. Deze controlekaarten vermelden inderdaad, zoals het Openbaar Ministerie onderlijnt, dat de werkloze het rooster 2 dient in te vullen indien hij tijdens de periode van werkloosheid werkt voor eigen rekening, voor een derde of een bijkomende activiteit uitoefent.

Het staat aldus vast dat de heer O een tekortkoming heeft begaan in de zin van artikel 153 van het Koninklijk Besluit.

Zulks neemt echter niet weg dat bij de beoordeling van de hoegrootheid van de sanctie rekening dient gehouden te worden met de door de heer O ingeroepen goede trouw, waarbij volgende elementen van belang zijn.

(1) De heer O houdt voor, zonder daarin tegengesproken te worden, dat hij nooit uit eigen initiatief werkloosheidsuitkeringen heeft aangevraagd, maar dat hij enkel werkloosheidsuitkeringen ontving ingevolge een verplichte tijdelijke werkloosheid. Hij stelt dat het daarbij gebruikelijk was dat de afgevaardigde van de vakbond zich volledig belastte met de administratieve afhandeling van de aanvraag en dat hij alleen de dagen vermeldde waarin hij tijdelijk werkloos was ingevolge het initiatief van zijn werkgever. Hij las daarbij het volledige document niet na en realiseerde zich niet dat hij de bijkomende activiteit, die hij sinds 8 december 2004 had als zaakvoerder, diende te vermelden.

(2) De heer O houdt voor, zonder daarin tegengesproken te worden, dat zijn mandaat als zaakvoerder onbezoldigd was en dat hij geen inkomsten genoten heeft voor de dagen waarvoor hij werkloosheidsuitkeringen ontving.

(3) Het betrof een activiteit die de heer O buiten de normale arbeidsuren en na zijn normale dagtaak bij zijn werkgever vervulde en die, overeenkomstig artikel 48 § 1, 1° van het Koninklijk Besluit van 25 november 2001, kon toegelaten worden en waarvan de inkomsten dus konden gecumuleerd worden met een werkloosheidsuitkering.

In het licht van deze elementen is het hof van oordeel dat de bestreden beslissing ten onrechte geoordeeld heeft dat de heer O, die vroeger nog geen sanctie had opgelopen, niet in aanmerking kwam voor de toepassing van een sanctie met uitstel overeenkomstig artikel 157 bis § 2 van het Koninklijk Besluit. De bestreden administratieve beslissing dient dan ook in die zin hervormd te worden dat de sanctie opgelegd wordt met een volledig uitstel voor een periode van 2 jaar.

3.

Het bestreden vonnis wordt dan ook gedeeltelijk hervormd.

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het schriftelijk advies van de heer Jean Jacques André, advocaat-generaal,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en zeer gedeeltelijk gegrond.

Zegt dat de sanctie van vier weken, uitgesproken door de bestreden administratieve beslissing, wordt opgelegd met uitstel gedurende 2 jaar.

Veroordeelt overeenkomstig artikel 1017 al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening tot de kosten van het hoger beroep, begroot op 0 € in hoofde van de heer O

Aldus gewezen door de zevende kamer van het arbeidshof te Brussel en ondertekend door:

F. Kenis,	raadsheer, voorzitter;
M. Van Aken,	raadsheer in sociale zaken, benoemd als werkgever;
J.-P. Van Coningsloo,	raadsheer in sociale zaken, benoemd als werknemer-arbeider;
S. Van der hoeven,	griffier.

F. Kenis

S. Van der hoeven

J.-P. Van Coningsloo

M. Van Aken

en uitgesproken op de buitengewone openbare terechtzitting van dertig juli tweeduizend en negen van de zevende kamer van het arbeidshof te Brussel door:

F. Kenis	raadsheer, voorzitter
----------	-----------------------

Bijgestaan door S. Van der hoeven,	griffier.
---------------------------------------	-----------

F. Kenis

S. Van der hoeven